

Sygn. akt: I C 717/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Hanna Rucińska
Protokolant:	stażysta Krzysztof Janecki

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2013 r. w Bydgoszczy

sprawy z powództwa (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż.**

przeciwko M. S. (1)

o zapłatę

- 1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 141.616 zł (sto czterdzieści jeden tysięcy sześćset szesnaście złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 23.01.2011r. do dnia zapłaty,**
- 2. oddala powództwo w pozostałej części,**
- 3. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Bydgoszczy kwotę 761 zł (siedemset sześćdziesiąt jeden złotych) tytułem kosztów opinii biegłego tymczasowo wyplaconych ze Skarbu Państwa,**
- 4. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.647,50 zł (dziesięć tysięcy sześćset czterdzieści siedem złotych 50/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.**

Sygn.akt IC 717/11

UZASADNIENIE

Powódka - (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. wniosła pozew w postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanemu M. S. (1) o zapłatę kwoty 160.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 stycznia 2011r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, iż strony w dniu 20 maja 2010r. zawarły umowę nr (...), na mocy której pozwany sprzedał powódce 400 ton pszenicy o jakości opisanej w treści umowy, za cenę 500 zł netto za każdą tonę towaru. Strony umówiły się, że pozwany wyda towar powódce w terminie do dnia 31 grudnia 2010r. Pozwany w piśmie z dnia 25 sierpnia 2010r. zatytułowanym: " oświadczenie o niemożności dostarczenia produktu spełniającego normy kontraktującego" poinformował powódkę, że nie jest w stanie wywiązać się z umowy, tj. nie posiada pszenicy o jakości konsumpcyjnej, a wyłącznie pszenicę o gorszej jakości, czyli pszenicę paszową. Nadto pozwany poprosił powódkę, by ta nie przelewała umówionej ceny za opisany towar i zasugerował, że strony wiązała umowa kontraktacji. W ocenie powódki, wskazane przez pozwanego okoliczności udaremniające zrealizowanie przedmiotowej umowy, niezależnie

czy rzeczywiście wystąpiły, w żadnym wypadku nie zwalniały pozwanego z obowiązku realizacji umowy, bowiem pozwany mógł nabyć odpowiednią ilość towaru, by wykonać zaciągnięte na podstawie umowy zobowiązanie, a ponadto strony w umowie przewidziały i taką sytuację w punkcie 6.5 umowy. W związku z powyższym, wobec bezskutecznego wezwania pozwanego do realizacji umowy, powódka zmuszona była do skorzystania z uprawnienia, o którym mowa w treści art. 479 kc, który przewiduje w takiej sytuacji dla drugiej strony umowy możliwość nabycia na koszt dłużnika takiej samej ilości rzeczy tego samego gatunku albo żądania od dłużnika zapłaty ich wartości, z zachowaniem w obu wypadkach roszczenia o naprawienie szkody wynikłej ze zwłoki. Jako cenę rynkową pszenicy charakteryzującej się jakością opisaną w umowie powódka przyjęła kwotę 900 zł za tonę, żądając zapłaty różnicy pomiędzy tą ceną a ceną za 1 tonę pszenicy ustaloną w wiążącej strony umowie-500 zł, pomnożoną przez liczbę ton niedostarczonego towaru / tj. $900 \text{ zł netto} - 500 \text{ zł netto} \times 400 = 160.000 \text{ zł/}$.

W dniu 17 października 2011r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, w sprawie sygn. akt I Ne 244/11 wydał nakaz w postępowaniu upominawczym, uwzględniając roszczenie powódki w całości.

W ustawowym terminie **pozwany M. S. (1) złożył sprzeciw od nakazu zapłaty** wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu sprzeciwu podniósł, iż powództwo jest bezpodstawne zarówno co do zasady jak i wysokości. Pozwany kwestionuje ważność umowy z przyczyn formalnych. Przedmiotowa umowa została sporządzona na formularzu przygotowanym przez powódkę, którą reprezentował J. G., natomiast jako kupujący podpisał się w późniejszym

1

czasie D. A.- dyrektor działu zbóż. Żadna z tych osób nie była i nie jest- w ocenie pozwanego- uprawniona do reprezentowania powódki i składania w jej imieniu oświadczeń woli. W ocenie pozwanego, wyczekiwanie ze strony powódki z podpisaniem umowy i doręczeniem jej drugiej stronie wynikało z faktu, że powódka uzależniała faktyczne zawarcie umowy od sytuacji na rynku zbóż. Nadto, w ocenie pozwanego, nieważność przedmiotowej umowy, z której treści powódka wywodzi swoje roszczenia wynika nie tylko z uchybień formalnych przy jej zawarciu, lecz także z jej treści. Cały szereg postanowień umowy, w szczególności znajdujących się na odwrotnej stronie formularza ma charakter postanowień abuzywnych sprzecznych z dobrymi obyczajami i rażąco naruszającymi interesy producenta zbóż będącego drugą stroną umowy, np. pkt 6.4, 6.5, 6.6. Z tych względów- w ocenie pozwanego-formułowanie roszczeń odszkodowawczych przez powódkę jest pozbawione jakichkolwiek podstaw faktycznych i prawnych.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Strony w dniu 20 maja 2010r. zawarły umowę nr (...), na mocy której pozwany sprzedał powódce 400 ton pszenicy o jakości opisanej w treści umowy, za cenę 500 zł netto za każdą tonę towaru. Strony umówiły się, że pozwany wyda towar powódce w terminie do dnia 31 grudnia 2010r. W treści umowy, w jej punkcie 7.3 strony ustaliły, iż w przypadku poniesienia szkody przekraczającej wysokość należnej kary umownej kupujący- tu powódka- jest uprawniony do żądania od sprzedającego odszkodowania uzupełniającego na podstawie ogólnych przepisów prawa cywilnego. Kupujący jest w szczególności uprawniony do natychmiastowego dokonania zakupu zastępczego, z możliwością obciążenia sprzedającego różnicą w cenie towaru. Przy zawieraniu umowy osoba działająca z ramienia powódki- J. G. wręczył pozwanemu wypełniony egzemplarz umowy, odbierając egzemplarz, na którym podpisał się pozwany. Następnie J. G. przekazał w siedzibie powódki w/w egzemplarz umowy podpisany przez pozwanego, aby ze strony powódki podpisał go upoważniony do tej czynności D. A.. Egzemplarz ten został odesłany drogą pocztową do pozwanego w lipcu 2010r.

Dowód: umowa z dnia 20.05.2010r. k.8, kopia pełnomocnictwa udzielonego przez powódkę D. A. k.99, zeznania świadków: J. G. k.84, D. A. k.157-159, P. S. k.84v, M. I. k.81v-82.

Pozwany w piśmie z dnia 25 sierpnia 2010r. zatytułowanym: " oświadczenie o niemożności dostarczenia produktu spełniającego normy kontraktującego" poinformował powódkę, że nie jest w stanie wywiązać się z umowy, tj. nie

posiada pszenicy o jakości konsumpcyjnej, a wyłącznie pszenicę o gorszej jakości, czyli pszenicę paszową. Nadto pozwany poprosił powódkę, by ta nie przelewała umówionej ceny za opisany towar i zasugerował, że strony wiązała umowa kontraktacji.

Dowód: pismo pozwanego z dnia 25.08.2010r. k.9.

Powódka w dniu 29.09.2010r. skierowała pismo do pozwanego, w którym poinformowała go o gotowości do realizacji wiążącej strony umowy.

Dowód: pismo powódki z dnia 29.09.2010r. k.10.

2

Pozwany w odpowiedzi na pismo powódki w dniu 5.11.2010r. skierował pismo, w którym poinformował powódkę, że jego zdaniem, wszystkie zobowiązania wynikające z zawartej przez strony umowy wygasły. Jednocześnie zaproponował powódce sprzedaż 360 ton pszenicy paszowej po nowej, ustalonej przez strony cenie.

Dowód: pismo pozwanego z dnia 5.11.2010r. k.12.

Powódka w kolejnym piśmie z dnia 1.12.2010r. nadal podtrzymywała swoją gotowość do realizacji łączącej strony umowy, jednocześnie deklarując wolę odebrania posiadanego przez pozwanego towaru, o gorszych parametrach niż ustalone w umowie, w cenie 400 zł za jedną tonę pszenicy. W w/w piśmie powódka uprzedziła, iż nie wydanie jej przez pozwanego w ogóle towaru będzie traktowane przez powódkę jako całkowite nie wykonanie umowy i spowoduje obciążenie pozwanego różnicą w cenie oraz wszelkimi poniesionymi przez powódkę kosztami i stratami.

Dowód: pismo powódki z dnia 1.12.2010r. k. 13-14, zeznania świadków: A. S. k.82, M. I. k.81v-82, J. C. k.82v.

Ostatecznie nie doszło do zrealizowania umowy łączącej strony a pozwany sprzedał swoją pszenicę paszową za kwotę około 800 zł za tonę innemu kontrahentowi, w lutym 2011r.

Dowód: bezsporne, nadto zeznania pozwanego k.294v-295, protokół zeznań pozwanego w charakterze świadka w sprawie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy sygn. akt IC 1836/11 k.249-250.

Wobec bezskutecznego wezwania pozwanego do realizacji umowy, powódka skorzystała z uprawnienia, o którym mowa w treści art. 479 kc, który przewiduje w takiej sytuacji dla drugiej strony umowy możliwość nabycia na koszt dłużnika takiej samej ilości rzeczy tego samego gatunku albo żądania od dłużnika zapłaty ich wartości, z zachowaniem w obu wypadkach roszczenia o naprawienie szkody wynikłej ze zwłoki.

Dowód: nota księgowa z dnia 11.01.2011r. wraz z dowodem nadaniak.17-18, przesądowe wezwanie do zapłaty z dnia 17.01.2011r. k.19-20, zeznania świadków: M. I. k.81v-82, A. S. k.82.

Cena rynkowa pszenicy konsumpcyjnej w grudniu 2010r. wynosiła: 838 zł za tonę, w styczniu 2011r.- 925 zł za tonę, w lutym 2011r.- 934 zł za tonę. Średnia cena pszenicy konsumpcyjnej za w/w okres czasu wynosiła 899 zł / 2.697 zł: 3= 899 zł/. Pomniejszając w/w kwotę o podatek VATw wysokości 5% otrzymujemy kwotę 854,05 zł za tonę netto. Odejmując od kwoty 854,05 zł kwotę 500 zł otrzymujemy kwotę 354,05 zł netto za tonę-kwotę stanowiącą różnicę o jakiej mowa w treści punktu 7.3 umowy łączącej strony.

Dowód: opinia biegłego sądowego do spraw rolnictwa M. B. k.174-186, opinia uzupełniająca k.260-261, ustne wyjaśnienia biegłego k.268, umowa z dnia 20.05.2010r. k.8, zeznania świadka M. M. k.l47v.

3

W ocenie sądu, roszczenie powódki jest zasadne w części dotyczącej kwoty 141.616 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23.01.2011r. do dnia zapłaty i w tym zakresie zasługuje na uwzględnienie. W pozostałej części jako wygórowane podlegało oddaleniu.

Ustalając stan faktyczny sprawy sąd oparł się na dokumentach zawartych w aktach sprawy, albowiem ich prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron. Nadto za w pełni wiarygodną, logiczną, szczegółową, opartą na fachowej wiedzy sąd uznał opinię biegłego z dziedziny rolnictwa- M. B.. Biegły w swej opinii stwierdził jednoznacznie, iż od drugiej połowy 2010r. do końca 2011r. ceny rynkowe pszenicy rosły. Na ceny rynkowe zbóż, w tym pszenicy wpływ miały w 2010r. niższe zbiory, gorsza jakość ziarna głównych producentów zbóż w skali globalnej. Biegły wskazał, iż cena rynkowa pszenicy konsumpcyjnej w grudniu 2010r. wynosiła: 838 zł za tonę, w styczniu 2011r.- 925 zł za tonę, w lutym 2011r.-934 zł za tonę. Biegły opracowując opinię wsparł się o dane publikowane przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Ceny wskazane przez biegłego podane zostały w wartościach brutto i tylko w niewielkim zakresie różnią się od cen wskazanych przez powódkę.

Sąd dał również wiarę zeznaniom przesłuchanych w sprawie świadków w osobach: M. S. (2)- tniarskiej, A. S., J. C.- pracowników powódki, albowiem ich zeznania dotyczące okoliczności zawarcia z pozwanym umowy sprzedaży pszenicy są logiczne, konsekwentne, wzajemnie uzupełniają się. Podobnie za wiarygodne, logiczne i korespondujące ze sobą sąd uznał zeznania świadków: J. G., D. A. i P. S. zeznających na okoliczność zawarcia umowy pomiędzy stronami i możliwości zapoznania się z jej warunkami przez pozwanego. Świadkowie J. G. i D. A. jednoznacznie zeznali, iż umowa zawarta pomiędzy stronami pod względem formalnym była ważna. Sąd dał również wiarę zeznaniom świadka M. M. na okoliczność wysokości cen pszenicy w okresie objętym umową łączącą strony. Jego zeznania znajdują potwierdzenie w wiarygodnej opinii biegłego z dziedziny rolnictwa-M. B.. Za wiarygodne, aczkolwiek nie mające znaczenia dla merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie sąd uznał zeznania świadka B. W. i Z. S.. Jedyne wskazać należy, iż niewiarygodnymi są zeznania świadka Z. S. w części, w której zeznał, iż zarówno on jak i pozwany zawarli z powódką umowy kontraktacji. Zeznania w tej części są sprzeczne z materiałem dowodowym na podstawie którego sąd ustalił stan faktyczny sprawy, a zwłaszcza treścią umowy łączącej strony. Podobnie sąd ocenił zeznania pozwanego jako wiarygodne w części dotyczącej faktu zawarcia umowy, wysokości cen pszenicy. W pozostałej części, dotyczącej treści umowy, okoliczności niezrealizowania umowy- sąd uznał zeznania pozwanego za niewiarygodne i nie znajdujące potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, stanowiącym podstawy ustaleń faktycznych dla sądu. Na uwagę zasługuje twierdzenie pozwanego, który zeznał, iż nie przeczytał umowy przed jej podpisaniem. Zdaniem sądu, świadczy to o braku profesjonalizmu pozwanego w kontaktach handlowych z powódką, której był kontrahentem od kilku lat.

Sąd oddalił wniosek dowodowy pozwanego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka P. P. na okoliczność zawarcia umowy pomiędzy świadkiem a powódką, albowiem w/w okoliczność nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Nadto sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach Sądu Rejonowego w Bydgoszczy o sygnaturze IC

4

1592/11 na okoliczność, iż powódka nie wypełniła swoich zobowiązań umownych wobec innych producentów zbóż, albowiem w ocenie sądu stwierdzenie w/w okoliczności również nie miałyby znaczenia dla merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie.

Przechodząc do rozważań wskazać należy, iż okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie było to, że strony zawarły umowę na podstawie, której pozwany był zobowiązany w umówionym terminie dostarczyć 400 ton pszenicy ze zbiorów 2010 r., o jakości oznaczonej w umowie, a powódka zobowiązana była tę pszenicę odebrać i uiścić umówioną cenę 500 zł netto zł za tonę. Bezsporną była również okoliczność, że pozwany nie wywiązał się z zawartej umowy, ponieważ nie dostarczył powódce przewidzianych w umowie 400 ton pszenicy, pomimo jej interwencji w tej sprawie.

Strona pozwana w zarzutach od nakazu zapłaty podniosła, że z uwagi na złe warunki pogodowe zbiory pszenicy z jej gospodarstwa rolnego były niższe i nie mogła dostarczyć przewidzianej w umowie ilości tego produktu rolnego. Ponadto podniosła zarzut, że zawarta z powódką umowa nie była umową sprzedaży lecz umową kontraktacji. Przede wszystkim jednak pozwany podniósł, iż kwestionuje ważność umowy z przyczyn formalnych. Przedmiotowa umowa została sporządzona na formularzu przygotowanym przez powódkę, którą reprezentował J. G., natomiast jako kupujący podpisał się w późniejszym czasie D. A.- dyrektor działu zbóż. Żadna z tych osób nie była i nie jest- w ocenie pozwanego- uprawniona do reprezentowania powódki i składania w jej imieniu oświadczeń woli.

Odnosząc się do zarzutu nieważności umowy, zdaniem sądu wskazać należy, iż pozwany dopiero w trakcie niniejszego postępowania, składając sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym zgłosił jakiegokolwiek zastrzeżenia co do niewłaściwej reprezentacji powódki przy zawieraniu umowy z pozwanym. Na podstawie zebranego materiału dowodowego ustalono, iż osoba podpisująca umowę w imieniu powódki, mianowicie D. A.-dyrektor działu zbóż powodowej spółki-miał stosowne pełnomocnictwo /k.99/ do zawarcia umowy, będącej przedmiotem toczącego się postępowania. Nadto powódka wielokrotnie przez swoje czynności faktyczne potwierdziła pozwanemu związaną tą umową a pozwany nigdy- zgodnie z treścią art. 103§1 kc nie wzywał powódki do potwierdzenia ważności umowy.

Przechodząc do zarzutu pozwanego, iż strony łączyła umowa kontraktacji, sąd stoi na stanowisku, że treść umowy zawartej przez strony oraz okoliczności sprawy w sposób jednoznaczny wskazują, że zawarta pomiędzy stronami umowa jest umową sprzedaży, a nie kontraktacji jak twierdzi pozwany.

Zgodnie z dyspozycją art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić umówioną cenę.

Zgodnie natomiast z art. 613 par. 1 kc umowa kontraktacji polega na tym, że producent rolny zobowiązuje się wytworzyć i dostarczyć kontraktującemu oznaczoną ilość produktów rolnych określonego rodzaju, a kontraktujący zobowiązuje się te produkty odebrać w terminie umówionym , zapłacić umówioną cenę oraz spełnić określone świadczenia dodatkowe, jeżeli umowa lub przepis szczególny przewidują obowiązek spełnienia takiego świadczenia.

Zdaniem Sądu, umowa nr (...) z dnia 20 maja 2010 r. zawiera wszystkie elementy umowy sprzedaży, a nie zawiera podstawowego elementu umowy kontraktacji, tj. zobowiązania producenta rolnego do wytworzenia produktów rolnych będących przedmiotem umowy.

5

Przedmiotowa umowa została oznaczona jako umowa „zakupu zboża”, strony ją zawierające oznaczono jako kupujący i sprzedawca, określony został towar- pszenica, będący przedmiotem umowy, jego ilość oraz cena za tonę.

Zawarta umowa nie zawiera wskazania, że pszenica ma zostać wyprodukowana w gospodarstwie rolnym pozwanego. Okoliczności sprawy pozwalają przyjąć, że pszenica ta miała pochodzić z gospodarstwa pozwanego, jednakże nie można jednoznacznie przyjąć, by zakupiona pszenica miała pochodzić wyłącznie z tego gospodarstwa. Należy wskazać, że zawarte w umowie zastrzeżenie o pochodzeniu pszenicy ze zbiorów z 2010 r., przy zawieraniu umowy w maju 2010 r., wskazuje jedynie na fakt, że dokonano sprzedaży rzeczy nie istniejącej w momencie zawarcia umowy. Wobec powyższego zarzut pozwanego, iż zawarta przez niego umowa była umową kontraktacji, a nie umową sprzedaży nie zasługuje w żadnej mierze na uwzględnienie.

Podnoszona przez pozwanego okoliczność, że z uwagi na niesprzyjające uprawie pszenicy warunki atmosferyczne, nie wyprodukował przewidzianej w umowie ilości 400 ton pszenicy, co uniemożliwiło wywiązanie się w całości z zaciągniętego zobowiązania- nie powoduje, zdaniem Sądu, że spełnienie przez niego świadczenia stało się niemożliwe z powodu okoliczności, za które nie ponosi on odpowiedzialności.

Istotą zawartej umowy sprzedaży było dostarczenie przez pozwanego 400 ton pszenicy, oznaczonej co do gatunku, w terminie do dnia 31.12.2010r. Zawarta umowa nie zawiera zastrzeżenia, że zakupiona przez powódkę pszenica

ma pochodzić wyłącznie z gospodarstwa rolnego pozwanego. Okoliczność wyprodukowania mniejszej ilości pszenicy, poniżej normy dla pszenicy jakościowej, nie spowodowała niemożliwości wywiązania się z zobowiązania, ponieważ istniała możliwość uzupełnienia niedoboru poprzez jego uzyskanie od innych producentów. Pozwany nie wykonał umowy nawet w części, pomimo iż dysponował ilością 360 ton pszenicy. Ponadto powódka zaproponowała pozwanemu odbiór posiadanego przez niego towaru- w ocenie pozwanego o gorszych parametrach niż ustalone w umowie- w cenie 400 zł netto za jedną tonę /pismo powódki z dnia 1.12.2010r. k.13-14/, na co pozwany nie przystał i ostatecznie sprzedał pszenicę za cenę około 800 zł za tonę innemu kontrahentowi. Wobec powyższego, za całkowicie zasadne należy uznać skorzystanie przez powódkę z uprawnienia, o którym mowa w treści art. 479 kc.

W niniejszej sprawie powód domaga się na podstawie art. 479 kc zasądzenia od pozwanego odszkodowania w kwocie 160.000 zł. Wysokość tej kwoty stanowi różnicę pomiędzy wartością rynkową nie dostarczonej ilości pszenicy, a ustaloną przez strony ceną transakcyjną. Zgodnie z dyspozycją art. 479 kc jeżeli przedmiotem świadczenia jest określona ilość rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, wierzyciel może w razie zwłoki dłużnika nabyć na jego koszt taką samą ilość rzeczy, tego samego gatunku albo żądać od dłużnika zapłaty ich wartości, zachowując w obu wypadkach roszczenie o naprawienie szkody wynikłej ze zwłoki. Wskazać w tym miejscu należy, iż poza warunkiem zwłoki dłużnika, powód nie miał obowiązku wykazania faktu powstania szkody ani jej wysokości. Przewidziane w w/w artykule uprawnienie wierzyciela do żądania od pozwanego zapłaty równowartości rzeczy skutkuje tym, że w miejsce dotychczasowego świadczenia rzeczy oznaczonej co do gatunku, pozwany jest zobowiązany do zapłaty różnicy kwoty pomiędzy ceną umowną, a wartością rynkową, za którą powódka pszenicę mogłaby kupić. Powódka ustaliła wartość pszenicy na podstawie umów sprzedaży opublikowanych w fachowych informatorach branżowych na temat cen pszenicy w okresie 12.2010- 01.2011r. W umowie przyjęto kwotę 500 zł netto za tonę pszenicy a ówczesna cena rynkowa pszenicy-wedle powódki- wynosiła 900 zł za tonę. Powódka wskazała, że jej zdaniem, różnica w cenie pszenicy wynosiła 400 zł, która po pomnożeniu przez ilość nie dostarczonych ton daje kwotę 160.000 zł.

Pszenica będąca przedmiotem umowy sprzedaży jest rzeczą oznaczoną co do gatunku. Pozwany nie wywiązał się z umowy nawet w części. W ocenie sądu, powódka z powodu nie wywiązania się przez pozwanego z zawartej umowy mogłaby kupić pszenicę za kwotę 141.616 zł. Ustalając wysokość w/w kwoty stanowiącej cenę zakupu pszenicy w ilości 400 ton sąd posiłkował się opinią biegłego z dziedziny rolnictwa -M. B.. Otóż cena rynkowa pszenicy

6

konsumpcyjnej] w grudniu 2010r. wynosiła: 838 zł za tonę, w styczniu 2011r.- 925 zł za tonę, w lutym 2011r.- 934 zł za tonę. Średnia cena pszenicy konsumpcyjnej za w/w okres czasu wynosiła 899 zł / 2.697 zł: 3= 899 zł/. Pomniejszając w/w kwotę o podatek vat w wysokości 5% otrzymujemy kwotę 854,05 zł za tonę netto. Odejmując od kwoty 854,05 zł kwotę 500 zł otrzymujemy kwotę 354,05 zł netto za tonę- kwotę stanowiącą różnicę o jakiej mowa w treści punktu 7.3 umowy łączącej strony. Tym samym po pomnożeniu w/w kwoty 354,05 zł przez 400 ton otrzymujemy kwotę 141.616 zł.

W ocenie sądu strona powodowa wykazała wysokość ceny rynkowej pszenicy w okresie bezpośrednio po terminie, w którym miała zostać wykonana umowa, z niewielką korektą wynikającą z treści opinii biegłego. Jest to wystarczające dla wypełnienia przesłanek z art. 479 kc, pozwalającej zasądzić powyższą kwotę w wysokości 141.616 zł od pozwanego na rzecz powódki z ustawowymi odsetkami, na mocy art. 481 kc od dnia następnego po upływie terminu wskazanego w nocie księgowej wzywającej do zapłaty tej kwoty, licząc od dnia jej doręczenia, tj. od dnia 23.01.2011r. do dnia zapłaty.

W pozostałej części roszczenie powódki jako wygórowane i nieudowodnione należało oddalić.

Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Pozwany przegrał sprawę w 9/10 części, zatem obowiązany jest do zwrotu powódce 10.647,50 zł tytułem poniesionych przez nią kosztów procesu, na które składają się: opłata od pozwu -7.200 zł, koszty opinii biegłego -553,90 zł oraz koszt zastępstwa procesowego powoda w wysokości 2.893,60 zł.

Nadto, na zasadzie art. 113 ust.1 ustawy z 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych / Dz. U. z 2010r., Nr 90, poz.594 ze zm./ sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Bydgoszczy kwotę 761 zł tytułem kosztów opinii biegłego tymczasowo wypłaconych ze Skarbu Państwa.